

Caja Cazemier

Verboden terrein

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Kijk ook op:
www.ploegsma.nl
www.cajacazemier.nl

ISBN 978 90 216 7295 3 / NUR 284

© Tekst: Caja Cazemier 2014

Vormgeving omslag: Annemieke Groenhuijzen

Omslagfoto: Getty Images

Foto auteur: Bertus Molenbuur

Vormgeving binnenwerk: Studio Cursief, Irma Hornman

© Deze uitgave: Uitgeverij Ploegsma bv, Amsterdam 2014

Alle rechten voorbehouden.

Uitgeverij Ploegsma drukt haar boeken op papier met het FSC-keurmerk.
Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

Bruno blogt

(18 maart)

Jesper is dood. Geloof jij het? Een van mijn beste vrienden. Zestien jaar en dood, dat kan toch niet? Het kán niet waar zijn. Zaterdag hebben we nog gevoetbald en een patatje gegeten in de kantine, 's avonds waren we nog aan het gamen. Femke belde. En dan kan je alleen maar denken: nee! Dit is niet waar! Dit kan niet! Dit gebeurt niet! Ik hoorde haar praten, ik verstond haar best wel, want ze sprak gewoon Nederlands, maar het was net of ik dat Nederlands ineens niet meer begreep. Misschien had ze wel Frans gepraat of zo, dacht ik, iets met een opdracht voor school. Bel iemand op en vraag in het Frans... Wat denk je op zo'n moment belachelijke dingen. Maar je hersenen kunnen zoiets gewoon niet direct verwerken... Nog steeds niet. Ik denk alleen dat ene zinnetje dat als een heel vervelend liedje in mijn hoofd blijft hangen: het is niet waar. Het is niet waar. Maar het is wel waar. Bovendien stonden er een ambulance en een politiewagen voor zijn huis, zoiets is gauw genoeg bekend in ons dorp. Jesper is dood. Jesper heeft zich opgehangen en wij, zijn vrienden, zijn compleet in shock. Soort van knock-out. Het was vandaag een gewone zondagmiddag waarop ik niets beters te doen had dan huiswerk maken en wat computeren en wat sport kijken... Ik had er moeten zijn, dan had ik het misschien uit zijn kop kunnen praten. Ik wist het niet, eerlijk, ik wist niet dat hij zulke plannen had.

Wat moet je zeggen, wat moet je doen? We zijn naar Femkes huis gegaan en we konden alleen maar zitten shaken en janken en vloeken en ons afvragen: wat is er gebeurd? Waarom heeft hij het gedaan?

Waarom heeft hij zijn bek niet opengetrokken als hij problemen had? Sorry hoor, maar dat had hij natuurlijk moeten doen. Niet één van ons heeft het aan zien komen. Kan dat? Ja dus. Maar toen hij ons heel erg nodig had, waren wij er niet. Wij hebben het mooi verkloot als vrienden.

Dat telefoontje van Femke is nu uurtje of vijf geleden, maar ik geloof het nog steeds niet. Misschien is het toch niet waar. Word ik morgen vroeg wakker en blijkt het een slechte grap te zijn, of herinner ik me dat ik zo stom ben geweest goedkope wiet te gebruiken.

Jesper is dood. Waar ik me dit weekend druk over heb gemaakt is ineens niet belangrijk meer, de verloren wedstrijd niet, het proefwerk niet, de ruzie met Lisa niet. En ik heb nog steeds het gevoel dat het niet waar kan zijn, ook al hebben we de hele avond zitten snotteren. Nu ik dit in het holst van de nacht aan het typen ben – hoezo slapen, ik ben helemaal hyper – heb ik nog steeds de verkeerde tekst in mijn hoofd: het is niet waar. Het kan niet waar zijn.

Femke

Zondagmiddag deed Femke drie dingen tegelijk: huiswerk maken, saxofoon spelen en op Facebook zitten. Zowel haar ouders als haar zus waren weg, dus ze had de woonkamer voor zich alleen, heerlijk. Haar schoolspullen lagen verspreid over de grote eettafel, de muziekstandaard met het stuk dat ze moest instuderen voor de bigband van school stond ernaast, en in de hoek stond de pc al de hele middag aan. En niemand die zei dat hij nu maar eens uit moest!

Af toen keek ze op naar de regen die tegen het raam kletterde. Hun dorp was verdwenen achter een gordijn van water. Brr, het was maart, maar het leek wel herfst!

Ze ging achter de pc zitten en keek naar de nieuwe posts op Facebook. Verschillende van haar vrienden waren online, alleen haar vriendin Lisa niet, die was bij de paarden. Al lezend scrolde Femke naar beneden en zag toen een opvallend bericht. Het was van Jesper. 'Sorry,' stond er.

Was dat voor haar bedoeld? Dat was het eerste wat door haar heen schoot, maar toen schudde ze haar hoofd. Nee, *zij* zou eerder sorry moeten zeggen. Tegen hem alleen trouwens, excuses maken doe je toch niet op Facebook?! Tenzij je tegen iedereen sorry wilt zeggen. Raar. Voor wie was dit bedoeld? Het was een kwartier geleden geschreven en ze typte na een korte aarzeling in de regel naast haar fotootje: 'Sorry waarvoor?'

Voor de zekerheid stuurde ze hem ook een privé-berichtje: 'Alles goed, Jesper? Wat bedoel je precies?'

Daarna chatte ze met twee klasgenoten en ondertussen leerde ze haar geschiedenisproefwerk. Een half uur later ging ze weer naar de startpagina van Facebook en kwam ze opnieuw langs Jespers 'Sorry'. Er waren meer reacties geplaatst. Max schreef: 'Hé man! What's up?' En Bruno had er staan: 'Gozer, kom beter ff langs.'

Er bekroop haar een onrustig gevoel. Er klopte iets niet. Of lag dat aan haar? Ze zag wel vaker spoken die er niet waren.

Femke dacht aan die keer dat hij bij haar op de kamer zat, een dag of tien geleden. Ook toen roffelde de regen op het schuine raam boven hun hoofden, en ze moest vragen of hij wat harder wilde praten, want ze verstond hem niet goed. Ook al kende ze Jesper al lang, hun ongewone gespreksonderwerp zorgde voor een ongemakkelijk gevoel dat zich nu opnieuw in haar maag nestelde.

Ze pakte haar telefoon en stuurde een whatsappje. 'Lieve Jesper, alles goed met jou?'

Zodra het bericht verzonden was, dacht ze: was het wel handig om hem nu aan te spreken met 'lieve Jesper'? Ze zag dat ze de hele week geen apps naar elkaar hadden gestuurd. Maar als ze een bericht stuurde, begon ze altijd met 'lieve'.

Femke keerde terug naar haar schoolboeken en haar muziek, maar ze kon zich niet goed meer concentreren. Het idee dat er iets met Jesper aan de hand was, kon ze niet van zich afzetten. Na een tijdje besloot ze te bellen, maar hij nam niet op. Even staarde ze naar haar opengeslagen schoolboeken op de tafel en toen stuurde ze een groepsapp: 'Alles goed met iedereen?'

Iedereen, dat waren Lisa, Bruno, Max, Jesper en zij. Omdat ze in hetzelfde dorp woonden, kenden ze elkaar al jaren, al hadden ze niet allemaal op dezelfde basisschool gezeten. Maar

ze gingen wel naar dezelfde middelbare school en al vanaf de brugklas trokken ze veel met elkaar op. Lisa en Bruno waren sinds een half jaar een stelletje en de jongens zaten ook samen op voetbal.

Misschien kon ze wel even bij Jesper langs gaan, dacht ze ineens. Maar het regende nog steeds even hard, en als hij niet thuis was, dan liep ze voor niets door de regen.

Bruno en Max reageerden heel snel op haar app. ‘Ja, hoor,’ antwoordde Max, ‘*League of Legends* ligt even stil, en voor nu heb ik een andere game. Dat wordt niks met m’n proefwerk morgen...’

En Bruno’s reactie even later: ‘Noodgedwongen met mijn huiswerk bezig. Zoals Max al zei kunnen we nu niet spelen ☹.’

Lisa stuurde pas later op de middag, toen ze terug was van de paarden, wat vrolijke emoticons. Alleen van Jesper kwam geen reactie. Daarom besloot Femke iedereen apart een bericht te sturen: ‘Wat is er met Jesper?’

‘Hoezo?’ reageerde Lisa meteen, en Max appte: ‘Geen idee. Moet er wat zijn dan?’

Tja, misschien had ze nu wel een probleem gemaakt waar geen probleem was. Ze antwoordde: ‘Nee, zomaar, laat maar. Ik dacht even... Nee, jullie willen niet weten wat ik dacht.’

Femke legde haar telefoon aan de kant, sloeg haar schoolboeken dicht, die ze met haar agenda en etui in haar rugzak stopte, en ging saxofoon spelen. Toch kon ze dat onrustige onderbuikgevoel niet van zich af zetten en na een tijdje belde ze naar Jespers huis. Niemand nam op.

Tegen half zes kwamen haar ouders thuis, en terwijl de rijst stond te koken, vroeg haar moeder haar de tafel te dekken. Femke was nog bezig toen ze het melodietje van haar smartphone hoorde en snel zette ze de stapel borden op tafel om haar telefoon op te kunnen pakken. Ze veegde met haar duim over het scherm om het binnengekomen bericht te kunnen lezen. Groepsapp. Bruno vroeg: ‘Wat is er aan de hand, Jesper? Is er iets met je ouders? Weet iemand iets?’

Het nare voor gevoel was onmiddellijk terug. Zie je wel! ‘Waarom denk je dat?’ appte ze terug.

‘Nee, wat is er dan?’ wilde Max weten.

Lisa stuurde: ‘Heb ik iets gemist?’

De enige die niet reageerde, was Jesper zelf.

Toen schreef Bruno: ‘Volgens mijn broer stonden er een ambulance en een politieauto bij hem voor de deur.’

Femkes vingers toetsten razendsnel: ‘Heeft een van jullie nog iets van hem gehoord?’

‘Ik niet,’ zei Max.

‘Hij reageert niet,’ was het antwoord van Bruno. ‘Hij neemt de telefoon niet op en appt niet.’

‘Logisch als er wat met je vader of je moeder is,’ vond Lisa. ‘Misschien is hij wel mee naar het ziekenhuis.’

‘Als iemand iets weet...’ vroeg Bruno.

Femkes moeder kwam de kamer binnen met een pan in haar handen. Ze trok een gezicht en zei: ‘Je zou de tafel dekken! Leg die telefoon alsjeblieft weg.’

Femke keek haar moeder aan. Er kán zomaar iets gebeuren met een van je ouders... Die gedachte deed haar even naar adem happen, maar toen schudde ze het van zich af. Haar ouders stonden kerngezond voor haar.

‘Wat sta je daar nou?!’ vroeg haar moeder. ‘Pak even een onderzetter, wil je?’

‘Mam, weet jij wat er aan de hand is met de vader of moeder van Jesper?’ vroeg Femke toen de pan op tafel stond.

‘Nee, hoezo?’

Femke wees naar haar telefoon. ‘Bruno appte dat er een ambulance en een politieauto bij Jesper voor het huis stonden vanmiddag.’

Ze zag dat haar moeder schrok. Tenslotte kenden haar ouders de ouders van Jesper goed. ‘Oei, dat is niet best. En je weet niet wat er gebeurd is?’

‘Nee.’ Femke dacht aan het sorry van Jesper. Had dat ermee te maken? ‘Ik heb Jesper vanmiddag gebeld, voor iets anders...’ maakte ze er gauw van. ‘Hij nam niet op, en ook de huistelefoon werd niet opgenomen...’ Ze zweeg even terwijl ze naar de telefoon in haar hand keek. ‘Zal ik bellen? Naar hun huis bedoel ik.’

‘Hoe laat was dat van die ambulance?’

‘Ik weet het niet.’

Haar moeder aarzelde. ‘Als er nu net iets aan de hand is... Misschien moeten we even wachten.’ Ze wees naar de pan op tafel. ‘Zullen we eerst maar eten?’

Met z’n vieren zaten ze rond de tafel, maar de boontjes smaakten Femke niet en ook het gesprek aan tafel ging wat langs haar heen. Direct na het toetje greep ze haar telefoon, maar weer nam Jesper niet op. Ze hielp met afruimen, probeerde tevergeefs Jespers mobiel en zei daarna: ‘Ik bel zijn huis.’

Nu werd er wel opgenomen, door de tante van Jesper. Vreemd.

‘Dag, met Femke,’ zei Femke. ‘Is Jesper thuis?’

Raar, ze zat op de bank en toch viel ze. Femke voelde hoe het bloed uit haar hoofd wegtrok, wat haar duizelig maakte, en slap in haar knieën. Ze bleef vallen met de stem van Jespers tante in haar oor. Ze kon niets zeggen, alleen maar naar dat afschuwelijke verhaal luisteren.

‘Femke? Ben je er nog?’

‘Ja.’

‘Ben je thuis? Zijn je vader of je moeder bij je?’

‘Ja.’

‘Het is verschrikkelijk...’

‘Ja.’

Haar moeder stond met een verontrust gezicht naar haar te kijken. ‘Wat is er?’ vroeg ze zodra Femke de verbinding verbrak.

Femke haalde een paar keer diep adem. *Hoe kan ik dit zeggen?* ‘Jesper... Jesper is...’ Haar stem bibberde net zo hard als haar knieën knikten. Ze nam een nieuwe hap adem. ‘Jesper is dood...’

Haar moeders gezicht werd bleek. ‘Hè? Wat is er gebeurd? Heeft hij een ongeluk gehad?’

God, wat verschrikkelijk... Het vallen ging maar door. ‘Nee, hij heeft...’ Femke keek op naar haar moeder, slikte en slikte. ‘Hij heeft... het zelf gedaan.’

‘Och Femke!’ Haar moeder liet zich naast Femke op de bank zakken.

Met moeite bracht Femke uit: ‘Hij... hij heeft... zich opgehangen.’

‘Wanneer? Vanmiddag? O, die arme jongen, en o, zijn ouders. Wat vreselijk!’

Wat had Jespers tante nog meer verteld? Krampachtig dacht Femke na. *Jesper is dood. Jesper is dood. Jesper is dood.* Ze barstte in huilen uit.

Haar moeder sloeg haar armen om haar heen. ‘Toe maar, huil maar,’ zei ze zacht. Bij haar moeder stroomden de tranen ook over het gezicht.

‘Ik snap het niet, ik snap het niet,’ snikte Femke.

Natuurlijk waren haar vader en haar zus Marrit naar hen toegekomen. Haar vader legde zijn hand op haar hoofd. ‘O, wat verschrikkelijk, wat een klap voor zijn ouders.’

Op Marrits gezicht stond ongeloof te lezen. ‘Waarom heeft hij het gedaan?’

Femke hief hulpeloos haar handen omhoog. Toen maakte ze zich los uit de omhelzing van haar moeder. ‘Mam! Ik moet de anderen bellen.’

Maar ze moest eerst wat kalmer worden, zo kon ze niet praten, en haar vader omarmde haar heel stevig en haar moeder reikte haar een pakje zakdoekjes aan.

Lisa was er als eerste en Femke hoefde haar vriendin maar te zien of ze barstte opnieuw in tranen uit. De meiden vielen elkaar huilend om de hals. ‘Waarom?!’ vroeg Lisa. ‘Waarom, waarom?’

‘Ik weet het ook niet,’ snikte Femke. Ze bleven een tijdje midden in de kamer staan met de armen om elkaar heen geslagen.

Daarna omhelsden Femkes ouders Lisa, die zich snikkend op de bank liet zakken. Femke ging naast haar zitten. Automatisch aaide Lisa heel even over de kop van Passy, de zwart-witte

hond die zijn neus bij wijze van begroeting in haar knieholte duwde. ‘Hoe kan die jongen dat nou doen?!’ riep ze uit.

‘Het is afschuwelijk,’ zei Femkes moeder.

Op dat moment ging de bel. Haar vader ging opendoen.

‘Hoi,’ zei Femke tegen Bruno, ‘waarom kom je niet achterom?’

Bruno kneep zijn lippen op elkaar en haalde zijn schouders even op. Femke stond op. Zonder iets te zeggen omarmden ze elkaar.

Hoewel ze dat anders nooit deed, omhelsde Femkes moeder nu ook Bruno. Femkes vader legde even zijn hand op zijn schouder: ‘Bruno. Het is heel erg triest nieuws.’

En ook Passy kwam met zwiepende staart op Bruno af, maar hij zag haar niet.

‘In je mand!’ commandeerde Femkes moeder waarop ze afdroop. Ze begreep maar niet dat er geen aandacht voor haar was.

Bruno ging een eindje van Lisa af op de bank zitten. Prompt begon zij weer te huilen. Bruno reageerde daar niet op, hij bleef gewoon stokstijf zitten, dus ging Femke zelf weer naast Lisa zitten met haar arm om haar heen geslagen. Over Lisa’s schokkende schouders keek ze naar Bruno en wist toen ineens weer dat ze al een paar dagen ruzie hadden, iets over voetballen, over een stomme opmerking van Lisa waar Bruno kwaad over was geworden. *Verkeerde moment hoor, wat is er nu belangrijker!* dacht ze. *Jesper, onze Jesper... Arme Jesper. Ongelooflijk... Verschrikkelijk...*

Dat denken voelde opnieuw als vallen, vallen, vallen. Steeds maar was er dat akelige holle gevoel in haar buik.

Nu kwam haar moeder op de bankleuning zitten om een troostende hand op Femkes rug te leggen.

Bruno, wat zit je daar nu alleen! Door haar tranen heen stak Femke haar hand naar hem uit en gelukkig, nu schoof hij op, en zaten ze met z'n drieën tegen elkaar aan.

Haar vader ging druk in de weer met koffie, thee, suiker en melk. Haar oudere zus Marrit, met haar mobiele telefoon in de ene hand en de andere op de kop van Passy, keek vanuit haar stoel stilletjes naar hen. Femke en Lisa grepen naar de zakdoekjes die op tafel lagen en snoten hun neus. *Zouden jongens niet huilen? Of alleen als er geen anderen bij waren?*

‘Ik kan het gewoon niet geloven,’ zei Bruno.

En Lisa vroeg: ‘Maar waarom? Wat is er precies gebeurd?’

Toen het stil bleef, keek ze Femke aan. ‘Die app van jou vanmiddag... Waarom dacht jij dat er wat met Jesper was?’

Femke schraapte haar keel. ‘Ik zag dat “sorry” op Facebook en had daar zo’n raar gevoel bij. Ik weet niet... Dat liet me niet los...’ Ze knipperde met haar ogen. *Sorry sorry sorry Jesper... Waarom heb ik niet... O, ik kan wel blijven janken!*

‘Zei hij sorry?’ vroeg Lisa met een blik opzij naar Bruno. ‘Dat heb ik niet gezien.’

‘Ik wel,’ bromde Bruno.

‘En toen probeerde ik hem te bellen en te appen,’ zei Femke, ‘maar hij reageerde niet. Ik weet niet, het was zo’n gevoel...’

Lisa knikte. Zij vond het gelukkig nooit gek dat Femke altijd op haar gevoel afging.

‘Zijn ouders hebben hem gevonden...’ Femke slikte. Ineens wist ze weer wat Jespers tante nog meer had verteld. ‘Moet je je voorstellen! Ze waren weg, naar familie...’

‘Wat vreselijk...’ zei Lisa met verstikte stem.

‘En waar... heeft hij het gedaan?’ wilde Bruno weten. Ondertussen frunnikte hij aan Lisa’s vingers.

‘In de garage.’

Bruno stompte met zijn rechtervuist op de palm van zijn andere hand. ‘Verdomme! Waarom heeft die jongen het gedaan?! Wat een klootzak!’

Geschrokken keek Femke naar haar ouders. Bij haar thuis vloekte je niet, dat wist Bruno best. Maar niemand zei er wat van.

‘Heeft hij een bericht achtergelaten?’ vroeg Lisa. ‘Was er iets van een briefje of zo?’ Ze pakte Bruno’s handen vast.

‘Ik weet het niet,’ antwoordde Femke. ‘Ik heb maar heel even met zijn tante gesproken.’

‘Laten we hopen dat dat er wel is,’ zei Femkes moeder. ‘Als je weet wat er is gebeurd...’

‘Ik had nooit gedacht dat iemand die ik ken zoiets zou doen...’ Femkes stem trilde.

‘Waarom zagen we dit niet aankomen?’ vroeg Lisa. ‘Had hij problemen waar wij niets van wisten?’ Ze keek Bruno aan, die zijn hoofd schudde.

‘Geen flauw idee...’ zei hij. ‘Het kan toch niet...’ Maar hij maakte zijn zin niet af. ‘Raar eigenlijk...’ voegde hij eraan toe, ‘dat we geen idee hadden dat hij zo in de shit zat.’

Ja, raar. En ook raar om zo met elkaar te praten. Raar om over zoiets na te moeten denken. Raar om dit mee te maken. Raar woord, raar. Het voelde zo onwerkelijk allemaal.

Heel even bleef het stil, toen vroeg Femkes moeder: ‘Was hij somber? Of had hij psychische problemen?’

Bruno, Lisa en zij keken elkaar aan. *Weet jij dat?*

Koortsachtig dacht Femke na. Hoe was hij de laatste tijd? *Hoe kan dat, ik heb niks gezien, niks gemerkt. Ik had het wel moeten zien, natuurlijk. Meestal weet ik ook wel waar mijn vrienden mee bezig zijn of over piekeren, en ze weten dat ze altijd met mij kunnen praten... Maar Jesper, die... ja, altijd rustig en op zichzelf. Nee, niks*

bijzonders... Alleen die ene avond... Geschrokken ging Femke rechtop zitten. Hij zal toch niet daarom...?

Lisa was begonnen te praten. ‘Somber? Mwah. Jesper is niet de meest zonnige persoon die ik ken. Maar somber... Nee. Ach, Jesper is Jesper. Die praat niet. Nou ja, kletsen kan hij als de beste, maar het gaat nooit ergens over, dat is gewoon ouwehoeren. Hij is soms vrolijk, en af toe knap chagrijnig, dat wel, maar dat is toch heel normaal, eigenlijk.’ Ze keek Bruno aan, een beetje bang leek het wel. ‘Maar hij moet ergens mee gezeten hebben...’

Bruno haalde zijn schouders op. ‘Hij heeft mij niets verteld.’

‘Mij ook niet. Hij is gewoon een lieve jongen... Was...’ Ineens stopte Lisa.

Bruno’s been wiebelde driftig op en neer. ‘Er moet iets in zijn hoofd geknapt zijn...’

‘Hij moet wanhopig geweest zijn.’ Lisa keek Femke vragend aan. ‘Weet jij meer? Heeft hij met jou gepraat?’

Ik heb beloofd om niets te zeggen... Langzaam zei Femke: ‘Laatst was hij bij mij, maar er was niks dat bij mij de alarmbellen deed rinkelen.’ Je verwacht toch niet... Waarom had ze dan vanmiddag direct aan het ergste gedacht?

‘Ik kan het gewoon niet geloven.’ Lisa stond alweer op het punt in tranen uit te barsten. Gelukkig lag Bruno’s arm nu om haar schouders.

‘Hij heeft wel paar keer gezegd dat hij slecht sliep,’ schoot Femke te binnen. ‘Maar ja...’

Weer viel er een stilte. *Jesper Jesper, o Jesper*, klonk het in haar hoofd. *Wat heb je gedaan?* Smekend keek Femke haar ouders aan. ‘Kunnen we niet naar hem toe?’

Haar moeder keek even naar Femkes vader voor ze aarzelend antwoordde: ‘Ik denk dat je zijn ouders beter met rust kunt laten vanavond.’